

syneladende har kunnet forekomme upåagtet siden 1983?»

Begrundelse

Det fremgår af omtale i Ekstra-Bladet, at problemet med såkaldte fangevikarer er i stigning. Fangevikarerne giver sig ud for at være dømte indkaldt til afsoning. De modtager pæne beløb fra kriminelle for, at disse kan undgå at afsones. Der peges på beløb mellem 5.000 og 15.000 kroner for en vikar. Ifølge avisen drejer det sig om et betydeligt antal personer, der vikarierer for de straffedømte. Spørgeren mener, at det vil være naturligt, at det i undersøgelsen indrages, om danske myndigheder har været bekendt med, hvilke krav der i de øvrige nordiske lande stilles til identifikation af fangerne, før afsoningen påbegyndes. I bekræftende fald bør undersøgelsen afdække, hvem der udarbejder disse regler, og med hvilken begrundelse tilsvarende krav ikke stilles i Danmark. I betragtning af, at kriminalforsorgen har kontakt med et så hårdt miljø, bør det i undersøgelsen også belyses, om personer i kriminalforsorgen har været udsat for pression, trusler eller andre påvirkninger, der har fået dem til at sætte kikkerten for det blinde øje, eller hvilke andre årsager der kan være til, at ingen i kriminalforsorgen har gjort Justitsministeriet opmærksom på problemet, selv om det efter det i Ekstra-Bladet oplyste har været kendt af medarbejdere i kriminalforsorgen siden 1983. Såfremt spørgeren på dette punkt tager fejl, således at ministeriet har været opmærksom på problemet, bedes dette oplyst.

Svar (18/2 04)

Justitsministeren (Lene Espersen):

Problemet med, at personer afsoner for andre, har flere gange tidligere givet anledning til spørgsmål fra Retsudvalget, ligesom spørgsmålet ved flere lejligheder har været genstand for overvejelse i såvel Direktoratet for Kriminalforsorgen som Justitsministeriet.

Som det fremgår af mit svar af 23. maj 2002 på spørgsmål nr. 187 og 188 fra Folketingets Retsudvalg, er Direktoratet for Kriminalforsorgen således opmærksom på dette problem, og direktoratet har flere gange – senest i maj 2002 – iværksat tiltag til imødegåelse af problemet. Siden 1996 har direktoratet krævet indberetning

om tilfælde, hvor en anden person end domfældte er mødt til afsoning. I den tid, der er forløbet, siden denne indberetningsordning blev etableret, har direktoratet imidlertid kun fået indberettet få tilfælde af falske afsonere.

Der er således ikke tale om, at problemet har været upåagtet af kriminalforsorgen og Justitsministeriet. Der er derfor efter Justitsministeriets opfattelse ikke grund til at gennemføre den i spørgsmålet nævnte undersøgelse af, om kriminalforsorgens ansatte som følge af trusler m.v. har undladt at gøre opmærksom på problemet.

I lyset af de oplysninger, som på det seneste har været fremme i pressen, har jeg imidlertid bedt kriminalforsorgen om en aktual redegørelse for problemet med personer, der afsoner for andre.

Kriminalforsorgen skal i lyset af oplysningerne i de pågældende avisartikler søge omfanget af problemet nærmere belyst. Herudover skal kriminalforsorgen komme med forslag til, hvad der yderligere kan gøres for at imødegå problemet, herunder om det vil være hensigtsmæssigt i højere grad end i dag at involvere politiet i de sager, hvor der kan være tvivl om, hvorvidt det er den rette person, som møder op til afsoning. Kriminalforsorgen vil i forbindelse med de nævnte overvejelser undersøge, hvorledes problemet gribes an i de andre nordiske lande.

Spm. nr. S 2041

Til justitsministeren (5/2 04) af:

Per Dalggaard (DF):

»Hvilke overvejelser har regeringen gjort sig om at indføre et identitetskort med billede enten obligatorisk eller som et frivilligt tilbud til alle borgere, og hvilke muligheder mener ministeren et sådan kort vil kunne give for at lette borgernes hverdag og undgå forvekslinger?»

Begrundelse

I den verserende debat om »salg af fængselsstraffe«, er det afsløret, at i hvert fald seks personer siden 1996 har været falske afsonere. Ekstra Bladet har i en serie artikler hævdet, at antallet snarere er omkring 100, og at der i øjeblikket er en decideret industri af »fangevikarer«.